

— **D**amon!
Vântul înghețat îi flutura Elenei părul, biciuind-o peste față, și îi umfla puloverul subțire. Frunzele de stejar se ridicau în mici vârtejuri printre rândurile de lespezi de granit, iar copacii își izbeau frenetic ramurile unele de altele. Mâinile îi erau reci, buzele și obrații îi amortiseră, dar stătea nemișcată, înfruntând fără șovăire vijelia și țipând:

— *Damon!*

Furtuna era o demonstrație a Puterii lui, menită să o sperie și să o facă să plece. Dar n-o să țină figura, își spusese Elena. Gândul că îndreptase aceeași Putere împotriva lui Ștefan trezi în ea un val fierbinte de furie, care-o făcea acum să ardă în bătaia vântului. Dacă Damon i-a făcut ceva lui Ștefan, dacă Damon l-a rănit în vreun fel...

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! țipă ea spre stejarii care mărgineau cimitirul.

O frunză moartă de stejar ca o mână veștejită alunecă jucăuș pe piciorul ei; dar nu primi nici un răspuns. Deasupra se înălța cerul cenușiu ca de sticlă, la fel de înnegurat ca pietrele de mormânt din jurul ei. Simțind cum o îneacă furia și frustrarea, Elena se încovoie. Se înșelase. Până la urmă, Damon nu era acolo; era numai ea, singură, cu vântul care urla.

Se întoarse și i se tăie respirația.

Era chiar în spatele ei, atât de aproape încât hainele ei se lipiră de ale lui când se întoarse. La o asemenea distanță, ar fi trebuit să-și dea seama că lângă ea stă o altă ființă umană, ar fi trebuit să-i simtă căldura trupului sau să-l audă. Dar, desigur, Damon nu era o ființă umană.

Se împletici câțiva pași înapoi până să poată să se oprească. Toate instinctele ei, tăcute cât timp strigase în furia vântului, o implorau acum s-o ia la goană.

Își încheștă pumnii.

— Unde e Stefan?

Damon își încruntă sprâncenele întunecate și o linie adâncă apărură între ele.

— Care Stefan?

Elena făcu un pas înainte și-l plesni peste față.

O făcuse instinctiv, fără să se gândească, și aproape că nu-i venea să creadă că fusese în stare de așa ceva.

O palmă puternică, în care-și pusese toată forța și care-l făcuse pe Damon să-și întoarcă fața. O durea mâna. Rămase nemișcată, încercând să-și potolească respirația, și-l privi fix.

Era îmbrăcat la fel ca prima oară când îl văzuse, în negru. Ghete moi, negre, jeanși negri, pulover negru și geacă de piele neagră. Și semăna cu Stefan. Nu înțelegea cum de nu observase asta până acum. Avea același păr negru, aceeași piele palidă, aceeași frumusețe tulburătoare. Dar părul lui era drept, nu ondulat, ochii îi erau negri ca noaptea, iar gura neîndurătoare.

Își întoarse încet capul ca să o privească, iar ea văzu cum sângele i se urca în obrazul pe care tocmai îl plesnise.

— Să nu mă minți, îi spuse cu vocea tremurândă. Știu cine ești. Știu ce ești. Tu l-ai ucis pe domnul Tanner azi-noapte. Iar acum, Stefan a dispărut.

— Chiar așa?

— Știi bine că da!

Damon zâmbi, apoi zâmbetul îi pieri brusc.

— Te avertizez, dacă i-ai făcut vreun rău...

— Ce-o să faci? zise el. Ce-o să-mi faci, Elena? Ce poți tu să-mi faci?

Elena tăcu. Pentru prima oară conștientiză faptul că vântul se potolise. Ziua coborâse peste ei o tăcere de mormânt, ca și când amândoi ar fi stat nemișcați în mijlocul unui uriaș cerc al Puterii. Părea că totul, cerul

de plumb, stejarii și fagii purpurii, pământul însuși era conectat la el, ca și când el își trăgea Puterea din toate. Stătea cu capul înclinat ușor pe spate, cu ochii de nepătruns, plini de lumini ciudate.

— Nu știu, șopti ea, dar găsesc eu ceva, crede-mă.

El râse brusc, iar inima Elenei tresări și începu să bată cu putere. Dumnezeu, era minunat! „Frumos” era un cuvânt mult prea mic și lipsit de sens ca să-l descrie. Ca de obicei, râsul dură doar un moment, dar chiar și după ce buzele i se strânseseră, sclipirea lui îi rămase în ochi.

— Te cred, spuse el, relaxându-se și uitându-se în jur, prin cimitir. Apoi se întoarse din nou și întinse mâna spre ea. Ești prea bună pentru fratele meu, spuse cu nonșalanță.

Elena se gândi să-l plesnească peste mână, dar nu mai voia să-l atingă din nou.

— Spune-mi unde este.

— Poate mai târziu, pentru un preț.

Își retrase mâna tocmai când Elena observă că purta pe deget un inel exact ca al lui Stefan: de argint, cu lapislazuli. Să nu uiți asta, își spuse ea sălbatic. E important.

— Fratele meu, continuă el, e un prost. Crede că, dacă semeni cu Katherine, ești la fel de slabă și de ușor de manipulat ca ea. Dar se înșală. Ție pot să-ți simt furia din celălalt capăt al orașului. O simt chiar acum, o lumină albă ca soarele deșertului. Ești puternică,

Elena, chiar și așa cum ești. Dar ai putea fi mult mai puternică...

Ea îl privi fără să înțeleagă, fără să-i placă felul în care schimbase subiectul.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Și ce legătură are asta cu Stefan?

— Vorbesc despre Putere, Elena. Dintr-odată, se apropie de ea și o fixă cu privirea, vorbindu-i încet, dar ferm: Ai încercat totul, dar nimic nu te-a mulțumit. Ești fata care are totul, dar mereu a fost ceva la care n-ai putut ajunge, ceva de care ai avut nevoie cu disperare, dar pe care n-ai putut să-l ai. Asta îți ofer eu. Puterea. Viața eternă. Și senzații pe care nu le-ai avut vreodată.

În sfârșit, ea înțelese; își simți stomacul în gât, înecat de oroare și revoltă.

— Nu!

— De ce nu? șopti el. De ce nu vrei să încerci, Elena? Fii sinceră. Nu simți că o parte din tine și-ar dori să încerce?

Ochii lui întunecați erau plini de o fierbințeală și de o intensitate care o țintuiau în loc, fără să poată să-și întoarcă privirea.

— Pot să trezesc la viață lucruri care au lăncezit în tine dintotdeauna. Ești destul de puternică să trăiești între umbre, să strălucești acolo. Poți deveni o regină a Întunericului. De ce nu primești Puterea, Elena? Lasă-mă să te ajut s-o primești.

— Nu! spuse ea, smulgându-și privirile de la el.

N-o să se mai uite la el, n-o să-l lase să-i facă asta. N-o să-l lase s-o facă să uite... s-o facă să uite...

— E Secretul Absolut, Elena, îi spuse el, iar vocea îi era la fel de tandră ca degetele care o mângâiau pe gât. O să fii mai fericită decât ai fost vreodată.

Era ceva extrem de important ce trebuia să-și amintească. El își folosea Puterea ca s-o facă să uite, dar ea n-o să-l lase s-o facă să uite...

— Și apoi noi doi vom fi împreună.

Degetele reci îi atingeau în continuare delicat gâtul, coborând sub gulerul puloverului.

— Numai noi doi, pentru totdeauna.

Simți brusc o durere ascuțită în clipa în care degetele trecură peste două răni minuscule de pe pielea gâtului ei, iar mintea i se limpezi.

S-o facă să-l uite... *pe Stefan.*

Asta voia el să alunge din mintea ei. Amintirea lui Stefan, a ochilor lui verzi și a zâmbetului aceluia care ascundea mereu o umbră de tristețe. Dar nimic nu-l mai putea alunga pe Stefan din gândurile ei acum, nu după ce împărtășiseră ceea ce împărtășiseră. Se smulse de lângă Damon, împingându-i deoparte degetele reci. Îl privi țintă.

— Am găsit deja ceea ce căutam, îi spuse ea brutal. L-am găsit pe cel cu care-mi doresc să fiu pentru totdeauna.

Întunericul umplu din nou ochii lui, o furie rece care străbătu aerul dintre ei. Privind ochii aceștia, Elena se gândi la o cobră gata să atace.

— Nu fi și tu la fel de proastă ca fratele meu, îi spuse el. Altfel, va trebui să te tratez și pe tine la fel.

Acum era înspăimântată. Nu-și mai putea stăpâni teama, acum când frigul o pătrundea, înghețându-i oasele. Vântul începea din nou să bată, scuturând crengile.

— Spune-mi unde e, Damon.

— În momentul ăsta? Nu știu. Nu poți să nu te mai gândești la el o clipă?

— Nu!

Ea se înfioră, în timp ce părul începu din nou să-i biciuiască fața.

— ăsta e răspunsul tău final azi? Trebuie să fii foarte sigură că vrei să joci jocul ăsta cu mine, Elena. Consecințele nu sunt deloc amuzante.

— *Sunt* sigură. Trebuia să-l oprească înainte ca el să reușească să-și exercite din nou controlul asupra minții ei. Și nu mă poți intimida, Damon, n-ai observat încă? Din momentul în care Stefan mi-a spus ce ești și ce-ai făcut, ți-ai pierdut orice urmă de putere pe care ai avut-o vreodată asupra mea. Te *urăsc*! Mă dezgusti. Și nu mai poți să-mi faci nimic, niciodată.

Chipul lui se transformă, pierzându-și senzualitatea, înghețând, devenind crud și rău. Râse, iar de data asta râsul lui se repetă la nesfârșit.